1 documentatie bij aanvraag Floris Vanhoof.pdf
2 artikel Flanders Today.pdf
3 artikel Flanders Today.pdf
4 artikel VRT journaal.pdf
5 artikel Wire.pdf
6 artikel YBAP.pdf
7 artikel YBAP.pdf
8 artikel YBAP.pdf
9 artikel YBAP.pdf
10 artikel YBAP.pdf
11 artikel YBAP.pdf
12 affiche filmfest Gent.pdf
13 Artikel Canvas.pdf
14 artikel Ditch.pdf
15 artikel Fact.pdf
16 artikel Humo.pdf
17 artikel L'Echo.pdf
18 artikel L'Echo.pdf
19 artikel Makino Takashi.pdf
20 artikel Riffraff.pdf
21 artikel Rooilijn 1.pdf
22 artikel Rooilijn 2.pdf
23 artikel Wire LA 2.pdf
24 artikel wire.pdf
25 filmwerkplaats.pdf
26 Installatie Flux Kortrijk.pdf
27 installatie YBAP 1.pdf
28 installatie YBAP 2.pdf
29 installatie YBAP 3.pdf
30 installatie YBAP 4.pdf
31 performance Beursschouwburg.pdf
32 performance Bozar met Guy Rombouts.pdf
33 performance Bozar.pdf
34 performance filmfest Gent.pdf
35 performance Flagey.pdf
36 Performance Gravesteen.pdf
37 performance Mexico.pdf
38 performance Tarzana Parijs.pdf
39 performance UH fest Budapest.pdf
40 performance Worm.pdf
41 playlist Klara.pdf

BOZAR

PALEIS VOOR SCHONE KUNSTEN
PALEIS VOOR SCHONE KUNSTEN
18171

auxipress
giving sense to media

Flanders Today
12.08.2015 Circulation: 28000 9b8be1
Page: 14 631

A hybrid breakout

Flemish artist finds voice in embrace of different art forms

Christophe Verbiest
More articles by Christophe \ flanderstoday.eu

\ YOUNGBELGIANARTPRIZE.COM

A visual artist, filmmaker and musician, Floris Vanhoof is the rare kind of artist who is as comfortable on stage as he is in galleries and photography darkrooms. And now that he's been selected for the Young Belgian Art Prize, a whole new audience will be able to get a taste of his messy, unsettling art.

I first learned about Floris Vanhoof through his minimal and noisy music years ago. But he's not actually a musician; nor is he a visual artist or a filmmaker. Instead, he's a hybrid of all three. This makes him a rare kind of artist in Flanders, and one we should be proud of.

With nine other promising local artists, Vanhoof was recently chosen by an international jury to participate in the Young Belgian Art Prize. This means he may finally break through to a larger audience. At the concurrent exhibition at Bozar, Vanhoof presents radical works that work on or, if you will, attack visitors' visual and auditory senses. If you believe in art that's messy and unsettling, you'll find these pieces amazing.

Vanhoof, born in the Antwerp town of Mol in 1982, holds a Master's degree in audiovisual arts, with a specialisation in experimental film. But music was his first love. Since as far back as he can remember, he's been interested in music. "But I wasn't destined for music school," he says. "As a high-school student, I followed an evening course in photography. In the darkroom, I always listened to music, and that's when I thought, it has to be possible to combine images and sounds. That's why I decided to study audiovisual art."

> "I thought it had to be possible to combine images and sounds

Still, his ultimate goal wasn't to become a director, and whenever he submitted his films for festivals, something went wrong. "Either I didn't receive a reply, or the film was selected, which meant it would be shown, and afterwards I got my DVD back in the mail," he says. "And that was it. But I wanted more, so I started giving performances and took a film projector with me on the road."

This unconventional approach ended up being a good fit for Vanhoof, and over time, stages became the main place to encounter and experience his art. Only recently did he begin to regularly work in the context of museums or galleries.

"I've been travelling across Europe and the States for more than 10 years to give performances. And I use the latter in the broadest sense of the word – concerts, but also performances with projections. But in the end, there's no difference. Similarly, for me there's no difference between the music or sounds I make and the images. It's the same language."

At the Young Belgian Art Prize, Vanhoof is presenting two works. "Slides" combines four modified slide projectors, 35mm slides, a single-board Raspberry Pi computer and a soundtrack. "A lot of plastic toy figures – a couple of monsters, the grandmother from *Ghostbusters*, you name it – lie around in my studio. They inspire me and one day, I wondered: 'What do they think about me?'"

Vanhoof started photographing the toy figurines, and got as close with his lens as possible. "The slides looked very banal, but I photographed those slides through a microscope," he explains. "I went so close you could only see the grain of the photographic film. By projecting them quickly with four projectors, it's as if the grains are dancing on the screen."

"Stripes", the second work, was born out of Vanhoof's quest to "make a simple film that's still interesting to watch". The piece consists of two modified 16mm film projectors, microcontrollers (a type of small computer) and a soundtrack.

"In a darkroom, I put stripes on two ribbons of unexposed film reel. When projected, these stripes seem to move up and down and if you combine two projectors for one screen, you get a

©Auxipress

moiré effect: your brain can't fully process what your eyes are capturing. That's a point I find highly interesting."
Add some colour filters and a confronting soundtrack and you get the most unsettling but also the most overwhelming artwork you'll see at the Young Belgian Art Prize.

Until 13 September

Bozar
Ravensteinstraat 23, Brussels

© Stranded in Oakland

For Floris Vanhoof, there's no difference between the music and images he makes. "It's the same language," he says.

© Philippe De Gobert

With "Stripes", Vanhoof wanted to make a simple film that would still be interesting to watch

THE YOUNG BELGIAN ART PRIZE

The biannual Young Belgian Art Prize was established in 1950. It was called Prijs Jonge Belgische Schilderkunst (Young Belgian Painting Prize) until 2011, even though it had been open to more than just painters for decades already. Previous winners include Hans Op de Beeck, Manon de Boer and Sophie Whettnall. The contest is open to visual artists from all disciplines under the age of 35; they also need to be Belgian or to have lived here at least for a year.

The international jury that chooses 10 artists from the many submissions and awards the three Young Belgian Art Prizes is made up of curators and directors from prestigious institutions like Tate Modern in London and Cologne's Museum Ludwig. Unlike in previous editions, the laureates weren't announced at the opening of the exhibition this time. Instead, the winners will only be revealed at the close. The public can also participate by voting for the ING Public Prize.

Hannelore Van Dijck, from Antwerp province but currently based in Berlin, is another breakout star of this year's edition. For her onsite work "Tunnel", she covered the walls of a Bozar corridor with charcoal drawings, with the geometrical patterns resembling a metres-high, impenetrable fence. The result is a melancholy work that produces an uncanny feeling in the viewer that's difficult to shake off.

Among the other highlights are the small, unobtrusive oil paintings and a series of lithographs by Ghent-based Spanish artist Lola Lasurt, as well as Emmanuel Van der Auwera from Brussels and his unsettling video "A Certain Amount of Clarity", which captures the reactions of teenagers as they watch a real murder on YouTube. Finally, Emmanuelle Quertain, another Brussels artist, is featured with a couple of oil paintings on aluminium.

©Auxipress

Beurschouwburg viert 50e verjaardag met marathon van 50 uur

The combination of Vanhoof's modular waveforms and near-strobing assemblages of projected light, when consumed in large doses, have the ability to overload the brain's capacity for synthesis, forcing it to switch modes and enter a pre-lingual altered state. This was the effect I experienced when I saw him perform in Los Angeles earlier this year, and there are flickers of that energy here, though cordoned off in more manageable increments. One hopes future endeavours push his enterprise to greater heights; when dealing in purist abstraction, excess invents its own meaning.

Britt Brown

FLORIS VANHOOF

°1982, Mol, BE

Forwards, or rather, everywhere: Floris Vanhoof

Lieven Martens Moana

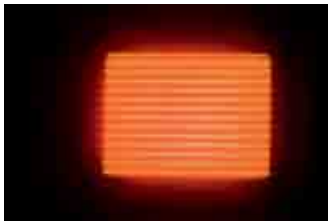
Floris Vanhoof is active in a genre that is subject to an unstoppable storm of updates. In a digital reality that creates a veritable dust cloud of contradictions and oversupply, he forges his own trail. This trail runs via analogue sound creation and photography via explicitly chosen film rolls, slides, magnetic tapes and analogue instruments. These are the chosen tools of a highly innovative craftsman. Of a thinker who does not seek simply to be part of the scene, but who injects the necessary expression into an existing genre – and corrects it where necessary.

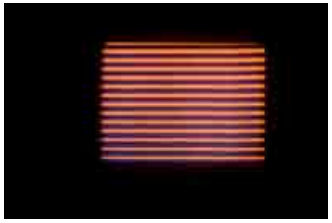
The old and unstable tools set him thinking. They spur him to envisage and develop creative solutions. To master these tools, Vanhoof develops a language of his own, one shaped partly by his on-going investigation into the historic synergy of photography, film and electronic music; this means that he is constantly searching for new links – like the different patterns he creates, and updates, on the electronic instrument he built himself.

As a travel companion, occasional co-worker and fellow 'Kempenaar', when looking at Vanhoof's work, I sometimes feel like a Structural Anthropologist in search of the right interpretation. His artistic expression and extreme sphere of activity verge on extravagance. His images, sometimes of an unprecedented naivety or flimsy romanticism, raise myriad questions. Until I understand the oscillations. The fact is that Vanhoof's world is more than a piece of music, an installation or a film. It is a holistic world. A world to live in. A world in which the artist even inhabits his tools. And thus creates a tangible patchwork consisting of synesthetic and corresponding patterns, which do not always divulge their true meaning. A world that translates into maximum events and performances, one that stimulates and challenges us. And creates a truth that delves more deeply than the clear archaisms and superficial structures.

In his later years as a composer, Karlheinz Stockhausen set about communicating with his performers by means of symbols and suggestions. Exasperated by the strictness of serialism and the constraints of written structure, he decided to forego composing with regular notes and rhythms. Thus every symbol he drew and every suggestion he made created a new sound, or timbre, partly developed by the performer. In this way Stockhausen obliged his performers, and so also his listeners, to *feel*, for every sound in his composition took on a different meaning. By analogy with this, Vanhoof's oeuvre is a succession of symbols and images to be interpreted: from his orchestra pit he exhorts us to *feel*, to experience his extraordinary energy to the full.

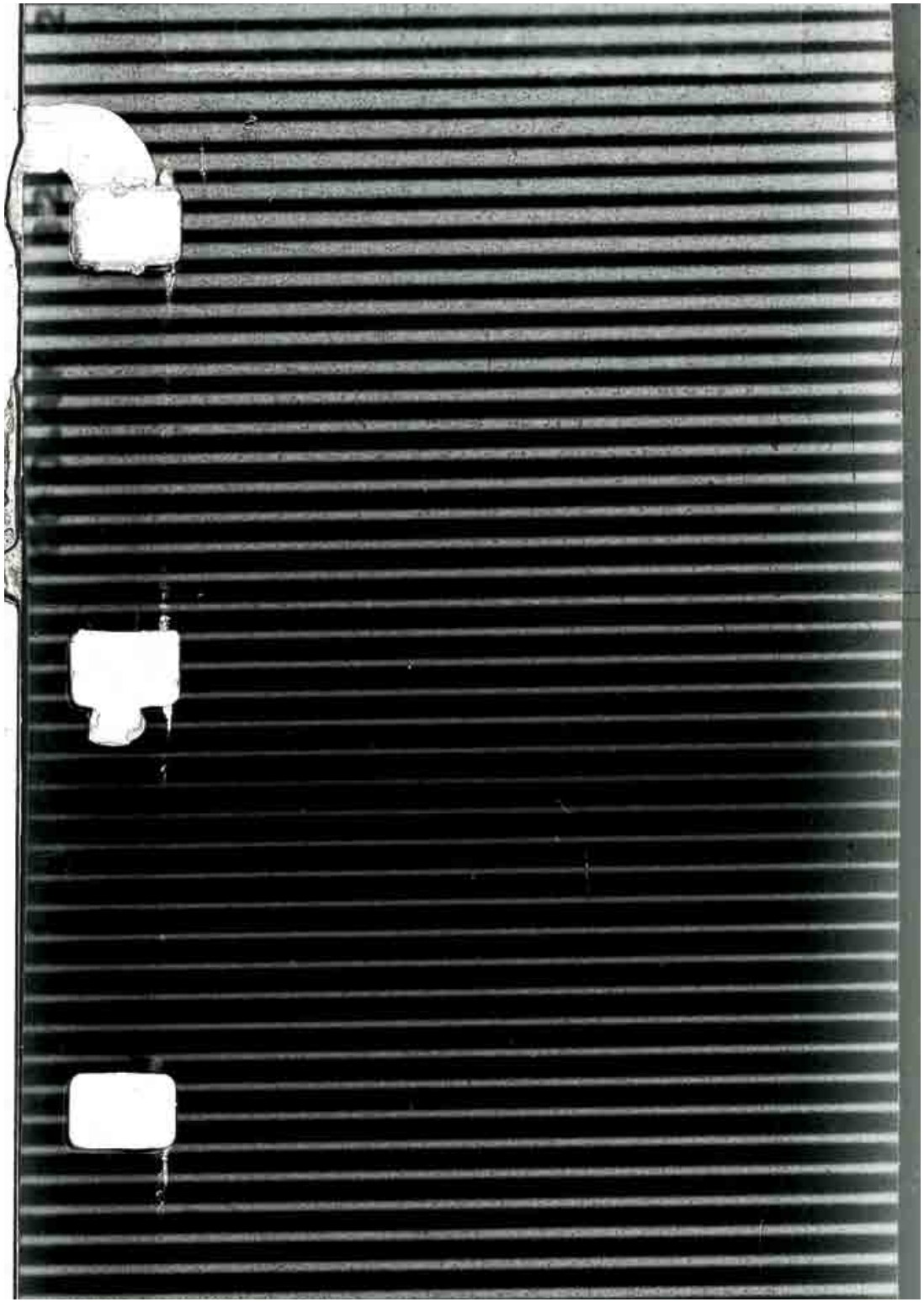
Every performance, every installation, makes me realize that this energy is difficult to capture. The

Strepen, 2011–2015, 16 mm double projection with soundtrack, variable dimensions
Performance view at Eschloraque, Berlin, DE, 2011
© Photo: Netwerk, Aalst, BE / courtesy the artist

(bottom, p. 125) *Strepen* (detail), 2015, 16 mm film, variable dimensions
Courtesy the artist

DVD and vinyl formats are too reductive to contain the total image – a total world in which direct communication is extremely important – by means of an amalgam of images, sounds, stills and lighting effects. By means of symbols.

Suddenly, a quote springs to mind, from research conducted by Steven Feld, who worked with the Bosavi people of Papua New Guinea. There he studied the influences of the songs of the Temminck fruit pigeon on the Gisalo, a local style of singing and dancing. Weary of Feld's one-sided research approach, a Bosavi reacted: "To you they are birds, to me they are voices in the forest!" And this subtle difference also applies here. Vanhoof is not a synthesizer musician. Nor is he an experimental film director. He creates something more elusive, something more personal. Sound and image are an extension of his ideas. They are something he puts into practice literally, too, by controlling his instruments with brainwaves.

A fresh wind is blowing through a genre characterized by multi-channel publishing and a craving for clarity and substance. After all, it has been a long time since it was possible to understand Vanhoof from a purely musical perspective.

Paleopunk

Edwin Carels

The realization is gradually dawning that humanity has damaged the environment to such an extent that we should now speak of the Anthropocene time period rather than the Holocene. Human activity has wrought drastic changes in the atmosphere, the biosphere and the oceans. We can now begin to excavate the freshest sedimentary layer of the earth's crust, a layer formed by the waste of our civilization. Our modern-day world bears little resemblance to the world of tens of thousands, never mind tens of millions, of years ago. But to what extent have our senses also evolved since the time when Cro-Magnons were drawing eight-legged bison on cave walls?

Ever since he made his earliest Super-8 films Floris Vanhoof's work has looked and sounded deliberately primitive. Like an anachronistic jammer, the artist confronts his digitally spoilt public with flickering 16mm films and slide installations, formats whose days are numbered. With titles such as *Dinosaurs* and *My Family's Fossil Collection* Vanhoof displays a thematic interest in prehistory. His formal approach is reminiscent of a media archaeologist who sets about reanimating dated audiovisual techniques and forgotten artefacts.

Vanhoof spends much time innovating, repeatedly and idiosyncratically trying techniques which have fallen into disuse. He playfully applies circuit bending to old electronics and projectors. However, it is not with his curious prototypes that Vanhoof is looking to impress. What he is really aiming for is 'mind bending', i.e. calling forth bizarre associations and altering our viewing patterns. In the case of his bio-feedback project *Music for Moving Lamps*, that ambition can be taken quite literally, for here he uses his own brainwaves to control modular musical instruments.

His slightly eccentric sounds and manipulated lighting projections are reminiscent of experimental practices from half a century ago. The combination of simultaneous projections for *Film as Idea Generator* transports us to the era of the expanded cinema; similarly, the installation *Live scheepsdoop van de videomuur* (Live ship launching of the video wall) takes us to the early video art of Nam June Paik by means of a magnetic jammer. The tennis ball that visitors can play with clearly evokes the spirit of Fluxus.

Vanhoof explicitely demonstrates affinity with two specific trends which first emerged in the 1960s: the multimedia experiments from the San Francisco Tape Music Center (Morton Subotnick, Tony Martin, Pauline Oliveros, Ramon Sender and Terry Riley) and the structural film practice of Hollis Frampton, Paul Sharits, Michael Snow and others. With the performance *Smeltende film* (Melting film) Vanhoof unmistakably treads in the footsteps of Sharits and his *3rd Degree Burn* installation in particular. In the 1960s, Sharits, Tony Conrad and Peter Kubelka each made films consisting purely of 'empty' film images. These were combined in a metric composition with black frames to intensify the flickering effect. This sort of coded succession of flashes of light throws the viewer back upon himself and calls the whole observation process into question.

The equally radical and often purist practices of his predecessors were embedded in a contesting discourse that was inherent in the critical zeitgeist of the period. From his contemporay perspective however, Vanhoof cultivates a fairly candid admiration for the misunderstood possibilities of all kinds of (usually analogue) devices, be it the flickering that can be caused by interference between film (24 images per second) and television (25 images per second), or the distortion caused by the overlapping of identical patterns of lines that produces interesting stimuli. By unashamedly superimposing techniques and visual motifs from the most diverse periods, he achieves a sort of *moiré* effect not only optically but also mentally.

This ambition to disorientate his public and confront them with their own intuitions and conventions has similarity with the vision of the avant-garde filmmaker and kinetic artist Len Lye. He applied theories about the 'old brain', which has remained latently active in modern man. According to Lye, primitive patterns, synaesthesia and intermedia art were the perfect combination to activate the 'old brain'.

With his intangible mix of media, Vanhoof also probes the archaeology of human perceptual psychology, the same cognitive power that was at work fifteen thousand years ago when caves were first being painted. Even then the effect of the flicker of flames, of the shadow play on the walls and of the acoustics of the empty space was undoubtedly at least as important as that of the static image.

My Family's Fossil Collection, 2013, 16 mm film, variable dimensions
Courtesy the artist

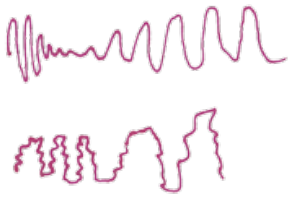
Voorwaarts, of beter gezegd, overal: Floris Vanhoof
Lieven Martens Moana

Floris Vanhoof is werkzaam in een genre dat onderhevig is aan een courante storm van updates. In een digitale realiteit die een stofwolk creëert van tegenstrijdigheden en overaanbod produceert hij zijn eigen spoor. Een spoor dat loopt via analoge geluidscreatie en fotografie. Via uitgesproken keuzes voor pellicule, diafilm, geluidsband en analoge instrumenten. Het zijn de selecties van een vooruitstrevende ambachtsman. Van een denker die niet zomaar aanwezig wil zijn, maar die een bestaand genre de nodige expressie inblaast. En van de nodige correctie voorziet.

De oude en instabiele tools zetten aan tot denken. Ze dwingen tot creatieve oplossingen. Om deze tools te beheersen, ontwikkelt Vanhoof een eigen taal, de vorm gegeven door zijn continue onderzoek naar de historische synergie van fotografie, film en elektronische muziek. Daarbij gaat hij steeds op zoek naar nieuwe verbindingen, zoals de verschillende patronen die hij creëert, en vernieuwt, op zijn zelfgebouwd elektronisch instrument.

Als reiskompaan, sporadische medewerker en mede-Kempenaar voel ik me soms, Vanhoofs werk aanschouwend, een structureel antropoloog op zoek naar een correcte interpretatie. Zijn artistieke uiting en extreme actieradius neigen naar spilzucht. Zijn beelden, soms van een ongehoorde naïviteit of dunne romantiek, roepen allerhande vragen op. Tot ik de oscillaties begrijp. Vanhoofs wereld is namelijk meer dan een muziekstuk, een installatie of een film. Het is een holistische wereld. Een wereld om in te wonen. Waarin de kunstenaar zelf zijn tools bewoont. En zo een tastbaar patchwork creëert, bestaande uit synesthetische en corresponderende patronen, die niet altijd onmiddellijk hun ware betekenis vrijgeven. Een wereld die zich vertaalt in maximale evenementen en performances. Die ons prikkelt en uitdaagt. En een waarheid creëert die dieper graaft dan de duidelijke archaïsmen en oppervlakkige structuren.

Karlheinz Stockhausen legde zich, in zijn latere jaren als componist, toe op het communiceren door middel van symbolen en suggesties met zijn uitvoerders. Getergd door de striktheid van het serialisme, het dwingende van een uitgeschreven structuur, besloot hij niet meer te componeren met reguliere noten en ritmes. Elk symbool dat hij tekende, elke suggestie die hij gaf, creëerde zo een nieuw geluid, of timbre, mede ontwikkeld door de uitvoerder. Op die manier dwong hij zijn uitvoerders, en dus ook zijn toehoorders, tot *voelen*. Want elk geluid in zijn compositie kreeg zo een andere betekenis. Naar

analogie hiermee is Vanhoofs oeuvre een aaneenschakeling van te interpreteren symbolen en beelden. Vanuit zijn orkestbak zet hij ons zo aan tot *voelen*. Tot volledige beleving van zijn bijzondere energie.

Elke performance, elke installatie doet me beseffen dat deze energie moeilijk te capteren is. De dvd en plaat zijn te reductief om het totaalbeeld te vatten. Een totale wereld waarin directe communicatie uiterst

belangrijk is. Door middel van een amalgaam aan beelden, geluiden, stills en lichteffecten. Aan de hand van symbolen.

Plots schiet me een citaat te binnen uit een onderzoek van Steven Feld, werkzaam bij de Bosavi, een volksstam in Papoea-Nieuw-Guinea. Daar onderzocht hij de invloeden van de melodieën van Temmincks jufferduif, een zangvogel, op de Gisalo, een lokale zang- en dansstijl. Vermoeid door de eenzijdige benadering van de onderzoeker, reageerde een Bosavi: *'To you they are birds, to me they are voices in the forest!'* En dat subtiele begripsverschil is ook hier van toepassing. Vanhoof is namelijk geen synthesizermuzikant, noch een experimentele cineast. Hij creëert iets onvatbaarders, iets persoonlijkers. Klank en beeld zijn een verlengde van zijn ideeën. Iets dat hij ook letterlijk in de praktijk omzet door met hersengolven zijn instrumenten aan te sturen.

In een genre gekenmerkt door veeluitgeverij, door drang naar duidelijkheid, door materiedrang, waait er zo een frisse passaat. Puur muzikaal valt Vanhoof immers al lang niet meer te vatten.

En avant ! ou plutôt... Partout ! : Floris Vanhoof
Lieven Martens Moana

Vanhoof travaille dans un genre particulièrement exposé à de fréquentes remises à jour. Dans une réalité digitale créant un nuage de contradictions et de surabondance, il trace sa propre voie. Une voie qui passe par des créations de sons analogiques et la photographie via des choix clairement affirmés : pellicule, film dia, bande son et instruments analogiques. Il s'agit bel et bien des préférences d'un artisan d'avant-garde, d'un penseur qui ne veut pas seulement faire de la figuration, mais cherche plutôt à insuffler l'expression nécessaire à un genre préexistant, tout en se réservant la possibilité de multiples inflexions.

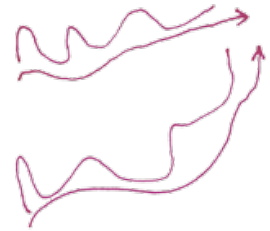
Par leur instabilité, les outils du passé incitent à la réflexion. Ils nous contraignent à trouver des solutions créatives. Pour les maîtriser, Vanhoof développe son propre langage, un langage qui prend forme grâce à la recherche constante de la synergie historique entre photographie, film et musique électronique. Cette démarche pousse Vanhoof à explorer sans cesse de nouvelles connexions, comme le montrent les différents modèles créés et renouvelés par ses soins à l'aide de l'instrument électronique qu'il s'est lui-même fabriqué.

Lorsque j'observe Vanhoof, moi qui suis son compagnon de route, son collaborateur sporadique et son frère de Campine, je me retrouve parfois dans la peau d'un anthropologue structuraliste en quête de l'interprétation valide de son travail. Son expression artistique et l'amplitude de son rayon d'action révèlent une tendance à la prodigalité. Ses œuvres, parfois empreintes d'une naïveté inouïe ou d'une touche de romantisme, suscitent en moi toutes sortes de questions. Jusqu'à ce que je comprenne le sens de ses oscillations. En effet, le monde de Vanhoof ne se limite pas à un morceau de musique, une installation ou un film. C'est un monde holistique. Un monde où il fait bon vivre, où l'artiste habite ses propres outils. Sur cette base, il crée un patchwork concret de modèles synesthésiques concordants, dont la véritable signification n'apparaît pas immédiatement. Un monde qui se traduit en événements et prestations grandioses, un monde qui nous titille et nous défie. Un monde qui crée une vérité autrement plus profonde que les archaïsmes patents et les structures superficielles.

Durant les dernières années de sa carrière de compositeur, Karlheinz Stockhausen s'est efforcé de communiquer avec ses instrumentistes par le biais de symboles et de suggestions. Exaspéré par la rigueur du sérialisme, les contraintes d'une structure fixe, il avait décidé de ne plus composer en utilisant les notes et les tempos habituels. Chaque symbole qu'il écrivait, chaque suggestion qu'il émettait créaient un son ou un timbre nouveaux, développés en collaboration avec les musiciens. Il contraignait ainsi ses exécutants, et donc aussi son public, à *ressentir* sa musique, puisque tous les sons de sa composition étaient investis d'une signification différente. D'une manière analogue, l'œuvre de Vanhoof est un enchaînement de symboles et d'images à interpréter. Depuis sa fosse d'orchestre, il nous incite à *ressentir*, jusqu'à ce que nous percevions son énergie singulière dans son intégralité.

Chaque spectacle, chaque installation me font comprendre à quel point cette énergie est malaisée à capter. Le dvd et le disque sont trop réducteurs pour saisir l'ensemble de l'image, un univers total où la communication directe est d'une importance capitale, grâce à un amalgame d'images, de sons, d'arrêts sur image et d'effets de lumière. Ainsi qu'à des symboles.

Une anecdote me vient à l'esprit. Elle est tirée d'une étude de Steven Feld chez les Bosavis, un peuple de Papouasie-Nouvelle-Guinée. Son travail consistait à analyser l'influence des mélodies du ptilope mignon – un oiseau chanteur rappelant le pigeon – sur le gisalo, un style de danse et de chant local. Lassé par l'approche partiale du chercheur, un Bosavi s'est exclamé : « Pour vous, ce sont des oiseaux ; pour moi, ce sont des voix de la forêt ! » Cette différence subtile est également perceptible dans le cas qui nous occupe. Vanhoof n'est ni un musicien électronique ni un cinéaste expérimental. Sa création est plus malaisée à saisir, plus personnelle. Le son et l'image sont un

prolongement de ses idées, ce qu'il transpose littéralement dans la réalité en laissant des ondes cérébrales guider ses instruments.

Dans un genre marqué par l'abondance des éditions, Vanhoof, dans un élan vers la clarté et la matière, fait souffler un vent de fraîcheur. D'un point de vue purement musical, il est d'ailleurs, depuis longtemps déjà, insaisissable.

Schetsen voor golfvormen, 2014, felt-tip, variable dimensions
Courtesy the artist

Paleopunk
Edwin Carels

Stilaan raken we van het besef doordrongen dat de mensheid de eigen biotoop zodanig heeft aangetast dat we niet langer van het 'holocene', maar van het 'antropocene' tijdperk dienen te spreken. Door menselijk handelen zijn er drastische veranderingen opgetreden in de atmosfeer, de biosfeer en de oceanen, en kunnen we inmiddels beginnen te graven in de nieuwste sedimentaire laag op onze aardkorst, gevormd door het afval van onze beschaving. De huidige wereld lijkt nauwelijks nog op de wereld van tienduizend, laat staan van tien miljoen jaar geleden. Maar in welke mate zijn ook onze zintuigen mee geëvolueerd sinds de cro-magnonmensen hun tekeningen van achtpotige bizons nalieten op grotwanden?

Vanaf zijn vroegste Super8-films klinkt en oogt het werk van Floris Vanhoof nadrukkelijk primitief. Als een anachronistische stoorzender confronteert de kunstenaar zijn digitaal verwende publiek met flikkerende 16mm-films en dia-installaties, formaten die inmiddels tot verdwijnen zijn gedoemd. Met titels als *Dinosaurs* of *My Family's Fossil Collection* etaleert Vanhoof niet alleen een thematische interesse in de prehistorie. Ook in zijn formele aanpak gaat hij als een media-archeoloog te werk, door gedateerde audiovisuele technieken en vergeten artefacten te reanimeren.

Tegelijk is Vanhoof ook innovatief bezig, want telkens test hij op een eigenzinnige manier in onbruik geraakte technieken opnieuw uit. Op speelse wijze past hij *circuit bending* toe op oude elektronica en projectietoestellen. Het zijn evenwel niet zijn curieuze prototypes waarmee Vanhoof wil imponeren. Hij streeft vooral *mind bending* na: het oproepen van bizarre associaties en het in de war brengen van onze kijkpatronen. In het geval van zijn biofeedbackproject *Music for Moving Lamps* valt die ambitie zelfs vrij letterlijk te nemen, vermits hij zijn eigen hersengolven inschakelt om modulaire muziekinstrumenten aan te sturen.

Zijn prettig gestoorde geluiden en gemanipuleerde lichtprojecties brengen experimentele praktijken van een halve eeuw geleden in herinnering. De combinatie van simultane projecties voor *Film as Idea Generator* voert terug naar het tijdperk van de *expanded cinema*; met de installatie *Live scheepsdoop van de videomuur* wordt door middel van een magnetische stoorzender terug aangeknoopt bij de vroege videokunst van Nam June Paik; de vrij te bespelen tennisbal uit de interactieve installatie *Klanken om in te wonen* verraadt een duidelijke verwantschap met de geest van Fluxus.

Zelf verklaart Vanhoof expliciet affiniteit te hebben met twee specifieke tendensen die voor het eerst opdoken in de jaren zestig: de multimediale experimenten uit het San Francisco Tape Music Center (Morton Subotnick, Tony Martin, Pauline Oliveros, Ramon Sender, Terry Riley) en de structuralistische filmpraktijk van onder meer Hollis Frampton, Paul Sharits en Michael Snow. Met de performance *Smeltende film* treedt Vanhoof onmiskenbaar in de voetsporen van Sharits en met name zijn *3rd Degree Burn*-installatie. In de jaren zestig maakten zowel Sharits als Tony Conrad en Peter Kubelka ook films die louter uit 'lege' filmbeelden bestonden. Deze werden in een metrische compositie gecombineerd met zwarte frames, wat een verhevigd flikkerend effect oplevert. Een dergelijke gecodeerde stroom van lichtflitsen werpt de kijker volledig op zichzelf terug en stelt het hele waarnemingsproces in vraag.

Maar terwijl de even radicale als vaak puristische praktijken van zijn voorgangers ingebed waren in een contesterend discours, inherent aan de kritische tijdsgeest van die periode, cultiveert Vanhoof vanuit zijn hedendaagse perspectief veeleer een onbevangen verwondering over de miskende mogelijkheden van allerhande, meestal analoge, toestellen. Juist het geflikker dat kan ontstaan door interferentie tussen film (24 beelden per seconde) en televisie (25 beelden per seconde), of de distorsie veroorzaakt door het overlappen van identieke lijnpatronen levert interessante prikkels op. Door ongegeneerd technieken en visuele motieven uit de meest uiteenlopende periodes over elkaar heen te leggen, ontstaat niet alleen optisch, maar ook mentaal een soort van *moiré*-effect.

Deze ambitie om zijn publiek te ontregelen en te confronteren met de eigen intuïties en conventies sluit vooral ook aan bij de visie van de avant-gardefilmer en kinetische kunstenaar Len Lye. Deze hanteerde theorieën over het 'oude brein' dat ook in de moderne mens nog latent actief is gebleven. Primitieve patronen, synesthesie en intermediale kunst vormden volgens Lye de ideale combinatie om dat 'oude brein' te activeren.

Ook Vanhoof peilt met zijn ongrijpbare mix van media naar de archeologie van de menselijke perceptuele psychologie, hetzelfde cognitieve vermogen dat vijftienduizend jaar geleden al aan het werk was tijdens het beschilderen van de grotten. Toen al was de impact van het geflikker van de toortsen, het schaduwspel op de wanden en de akoestiek van de holle ruimte ongetwijfeld minstens zo belangrijk als die van het statische beeld.

(top) *Videomuur*, 2015, video, TV screens, magnet switches, horseshoe magnets, motor, loop, variable dimensions / c. 10'. Installation view *The Future = Beurssc50uwburg* at Beursschouwburg, Brussels, BE, 2015
© Photo: Bram Tack / courtesy the artist

(bottom) *Klanken om in te wonen*, 2013, mixed media (a.o. pianos, orchestral gong, tennis racket), variable dimensions. Installation view at Kunstencentrum België, Hasselt, BE, 2015
© Photo: Wim Janssen / courtesy the artist

Paléopunk
Edwin Carels

Petit à petit, nous prenons conscience que l'Homme a exercé sur son biotope une influence telle que nous ne devrions plus parler d'holocène mais d'anthropocène. L'action de l'Homme a eu un impact considérable sur l'atmosphère, la biosphère et les océans. Notre croûte terrestre compte une nouvelle couche sédimentaire, constituée des déchets de notre civilisation. Le monde d'aujourd'hui ne ressemble plus guère au monde d'il y a dix mille ans, et moins encore au monde d'il y a dix millions d'années. Par contre, dans quelle mesure nos sens ont-ils évolué depuis que les hommes de Cro-Magnon ont couché leurs bisons à huit pattes sur les parois de leurs grottes ?

Depuis les films Super 8 de ses débuts, l'œuvre de Floris Vanhoof a une sonorité et une visée délibérément primitives. Tel un perturbateur anachronique, l'artiste confronte son public habitué au monde digital à des films 16 mm et à des installations de dias, deux formats condamnés à disparaître. Avec des titres comme *Dinosaurs* ou *My Family's Fossil Collection*, il ne se contente pas de faire étalage d'un intérêt thématique pour la préhistoire : dans son approche formelle, il endosse aussi une fonction d'archéologue des médias, en exhumant des techniques audiovisuelles dépassées et des artéfacts oubliés.

Parallèlement, Vanhoof cherche l'innovation : ces techniques désuètes, il les teste à sa manière. Sur un mode ludique, il transpose le *circuit bending* à de vieux matériels électroniques et à des appareils de projection. Pourtant, ce n'est pas grâce à ces curieux prototypes que Vanhoof espère en imposer. Il vise surtout le *mind bending* : l'évocation d'associations étranges et la remise en question totale de nos modèles visuels. Dans son projet de biofeedback *Music for Moving Lamps*, il traduit littéralement cette ambition en mobilisant des ondes cérébrales pour guider des instruments de musique modulaires.

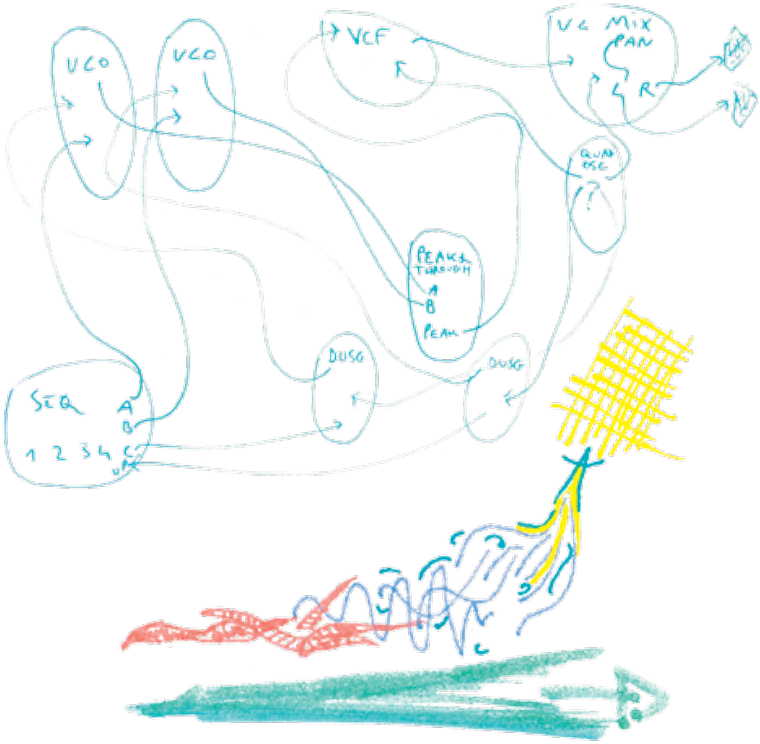
Ses sons habilement distordus et ses manipulations lumineuses évoquent des pratiques expérimentales vieilles d'un demi-siècle. La combinaison de projections simultanées dans *Film as Idea Generator* rappelle l'époque de l'*expanded cinema*, l'utilisation d'un perturbateur magnétique dans l'installation *Live scheepsdoop van de videomuur* (Baptême en *live* d'un mur d'images) nous ramène à l'art vidéo de Nam June Paik, tandis que la manipulation libre d'une balle de tennis dans l'installation interactive *Klanken om in te wonen* (Des sons à habiter) révèle un lien évident avec l'esprit de Fluxus.

Vanhoof affirme éprouver personnellement des affinités pour deux courants apparus dans les années 60 : les expériences multimédia du San Francisco Tape Music Center (Morton Subotnick, Tony Martin, Pauline Oliveros, Ramon Sender, Terry Riley) et le cinéma structurel d'artistes comme Hollis Frampton, Paul Sharits et Michael Snow. Avec sa performance *Smeltende film* (Un film en fusion), Vanhoof s'inspire indéniablement de Sharits et de son installation *3rd Degree Burn*. Dans les années 60, tant Sharits que Tony Conrad et Peter Kubelka réalisaient des films à partir d'images filmographiques « vides ». Des images qui étaient ensuite combinées en une composition métrique avec des trames noires, ce qui en renforçait l'effet scintillant. Ces courants codés d'éclairs lumineux, qui poussent le spectateur à se replier sur lui-même, remettent en question le processus d'observation dans son ensemble.

Bien que les pratiques aussi radicales que puristes de ses prédécesseurs aient fait partie intégrante d'un discours contestataire inhérent à l'esprit critique de cette époque, Vanhoof voue une admiration sans bornes, dans sa perspective contemporaine, aux possibilités inconnues de toutes sortes d'appareils souvent analogiques. À eux seuls, le scintillement qui peut apparaître dans les interférences entre film (24 images par seconde) et télévision (25 images par seconde) ou la juxtaposition de modèles linéaires identiques suscitent des stimuli intéressants. L'imbrication insouciante de techniques et de modèles optiques d'époques très différentes permet de créer un effet moiré, visuel aussi bien que mental.

Par cette ambition de décontenancer son public et de le confronter à ses propres intuitions et conventions, Vanhoof se rapproche surtout de la vision du cinéaste avant-gardiste et artiste cinétique Len Lye et de ses théories sur le « vieux cerveau » qui serait resté latent chez l'Homme actuel et qui pourrait être réactivé en combinant modèles primitifs, synesthésie et art multimédia.

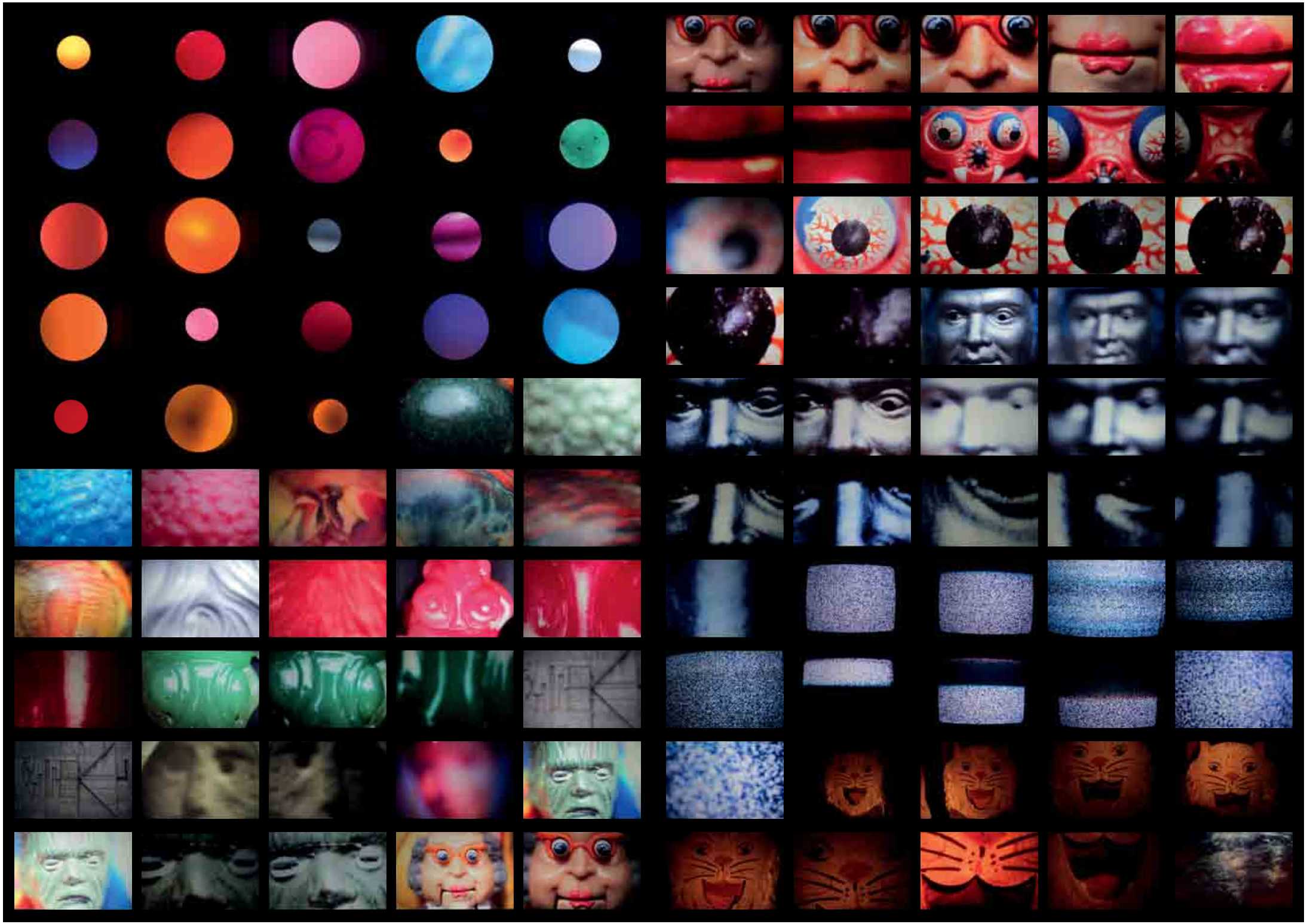
Par son mélange insaisissable de différents médias, Vanhoof cherche également à sonder l'archéologie de la psychologie perceptive humaine, la même capacité cognitive qui était à l'œuvre il y a quinze mille ans, au temps de la peinture pariétale. A accentué cette époque déjà, la lueur instable des torches, les jeux d'ombres sur les parois et l'acoustique de l'espace vide avaient au moins autant d'importance que l'image statique.

(top) Patch sheet, graphic music sheet and modular musical instrument, 2012–2014, felt-tip, mixed media, variable dimensions
© Photo and courtesy the artist

(bottom) *Sequentie*, 2014–2015, 16 mm diaframes, variable dimensions. Projected on European tour 2015
© Photo and courtesy the artist / lay-out: Ines Cox

ART CINEMA OFFoff & FILM FEST GENT
PRESENTEREN

23|okt

VRIJDAG – 20:00

VOORUIT GENT, BALZAAL

INFO & TICKETS:
WWW.FILMFESTIVAL.BE
WWW.OFFoff.BE

SPECTRAL PRESENCE

Anthony McCall
Line Describing a Cone US, 1973, 30'

Daïchi Saïto
Never a Foot Too Far, Even CA, 2012, 14'

Malcolm Le Grice
Neither Here Nor There GB, 2001, 8'
Of Keys and Beauty GB, 2006, 2'
Absinthe GB, 2010, 1'

Cordula Ditz
You'd Better Run DE, 2013, 54'

Greg Pope met live soundtrack door Floris Vanhoof
Cipher Screen GB, 2010, 30', performance

Lis Rhodes
Light Music GB, 1975–1977, 25'

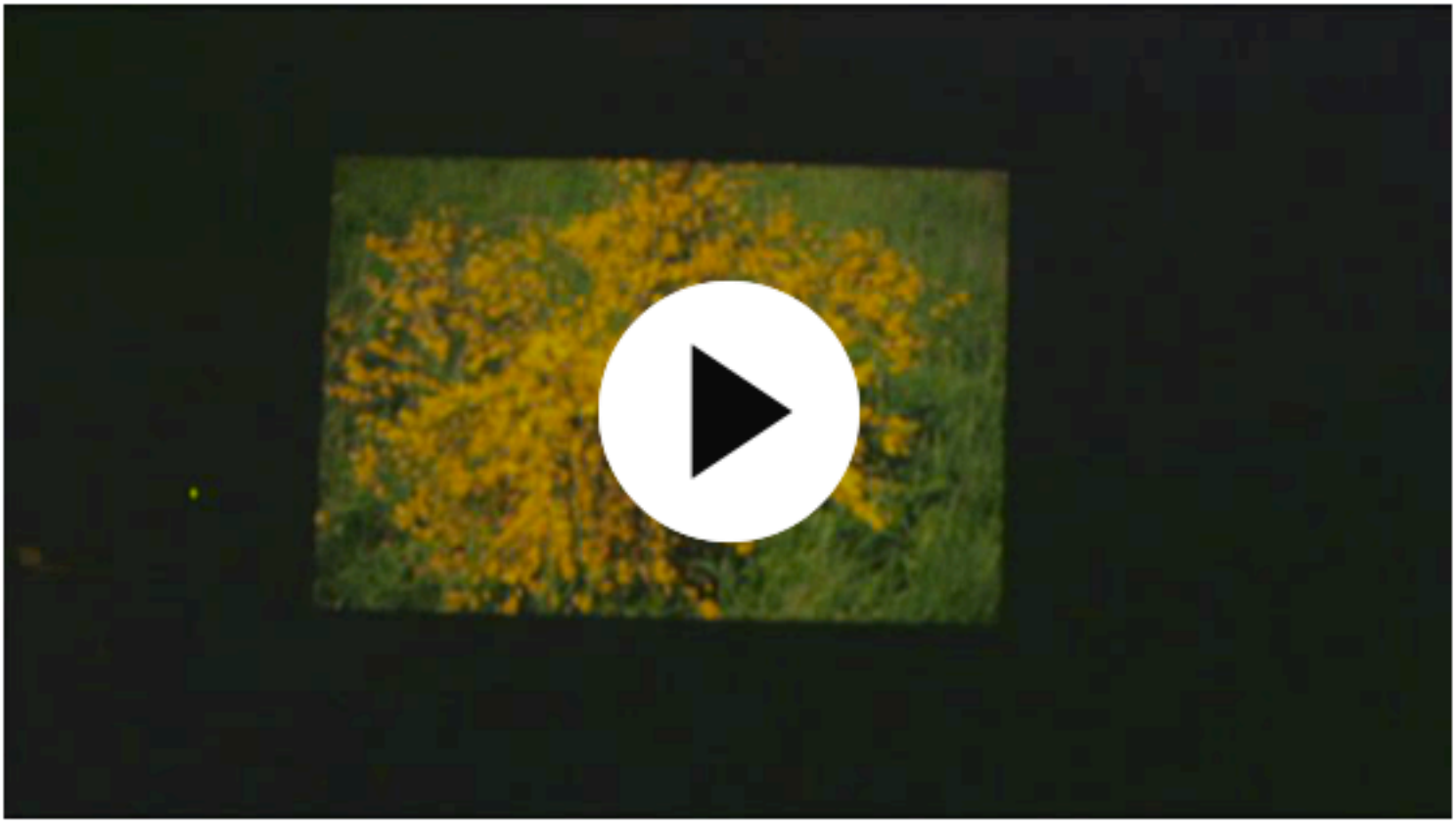
Unconscious Archives:
GB, 45' + 35' + 25', performance

Esperanza Collado
We Only Guarantee the Dinosaurs

OJOBOCA (Anja Dornieden & Juan David González)
Now I Want to Laugh
A Home Inside

Sally Golding
Light At the End of the Tunnel
Ghost – Loud + Strong

Foto: Daichi Saito, Never a Foot Too Far, Even © Light Cone / Grafisch ontwerp: Joris Verdoodt & Mathieu Serruys / V.U.: Dany Deprez, Flamingostraat 68, 8000 Gent / Vrij van zegel art. 148bis

© vrt - Jasper Rigole (winnaar van de Young Belgian Art Prize 2013) over Floris Vanhoof - fragment uit De Canvasconnectie

2. Floris Vanhoof (Prijs van het publiek)

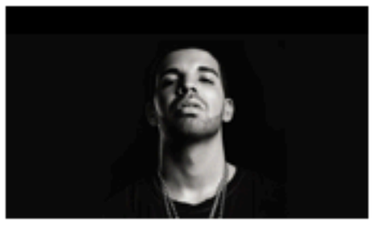
De elf genomineerden voor de Young Belgian Art Prize stelden bijna twee maand tentoon in Bozar. Bezoekers konden ter plekke hun stem uitbrengen voor de Publieksprijs (6250 euro).

Die gaat deze editie naar Floris Vanhoof. Als media-archeoloog, confronteerde Floris Vanhoof de digitaal verwende bezoeker met flikkerende 16 mm-films en dia-installaties, formaten die gedoemd zijn te verdwijnen. Hij kiest doelbewust voor analoge technologie, niet om nostalgische redenen, maar omdat hij wil experimenteren met wat vroeger als hightech werd beschouwd. Projecties en muziek uit een modulaire synthesizer staan centraal in zijn werk. Zijn inspiratiebronnen zijn de structurele film en de vroege elektronische muziek.

Safari Archief Wijzig Weergave Geschiedenis Bladwijzers Venster Help
Kraak Recordings • Ditch
http://ditchmag.cz/kraak-recordings/
Reader
huis stuur toer Resergence YouTube paint MVGroup Bank Keytrade Bank Rabo muziek film labels search basics
kraak
Kraak Recordings • Ditch

Another recognizable name that is associated with Kraak is Floris Vanhoof. This experimental film maker, curator and musician is seen as one of the most interesting artists from the contemporary Belgian scene. His musical debut, Time Slime, was released via Ultra Eczema. On Kraak he released Cycles of Confusion, exhibiting his typical style in the form of a radical collage of field recordings, recorded objects and modular synthesizer. In the past he collaborated with modular synthesizer legend Keith Fullerton Whitman and with Dolphins Into The Future. Recently he was selected as a finalist in the prestigious Young Belgian Art Prize of 2015.

Kraak also organizes the yearly KRAAK-festival – by now already for the seventeenth time and as such a true tradition among many Belgian concertgoers. The programmation focuses on everything that stays below the radar with a selection consisting of the most radical in avant-garde, noise, ethnic music, field recordings, improv and everything inbetween. The selection is purposefully diverse, unpredictable and obscure to challenge the visitors and keep them from getting musically tired or bored. Frequently major acts perform at the festival, for example living legends such as Henry Flynt, Henri Pousseur, Tony Conrad, Silver Apples, Richard Youngs and Catherine Christer Hennix. Also, some acts that gained major critical and mainstream recognition had early shows at the festival, including Vomir, Wolf Eyes, Tim Hecker, Peaking Lights and Kurt Vile.

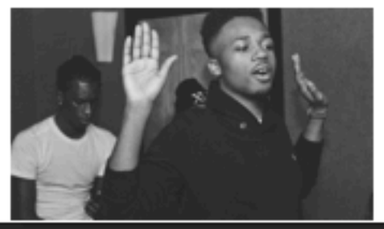
Drake releases new mixtape, If You're Reading This It's Too Late

6 hours ago

Kanye West, Pusha T, 2 Chainz and more perform at the first annual Roc City Classic — watch the full show

6 hours ago

BY MILES BOWE ON FEBRUARY 11TH

The City Was Not Invited: International Mystery Fest

BY FACT TEAM ON FEBRUARY 10TH

Miley Cyrus no longer entering the New York Porn Film Festival

BY FACT TEAM ON FEBRUARY 10TH

Garbage's Shirley Manson pens open letter to Kanye West telling him to "grow up"

BY FACT TEAM ON FEBRUARY 11TH

Michael McDonald weighs in on Kanye West, doesn't really get how modern music works

BY FACT TEAM ON FEBRUARY 11TH

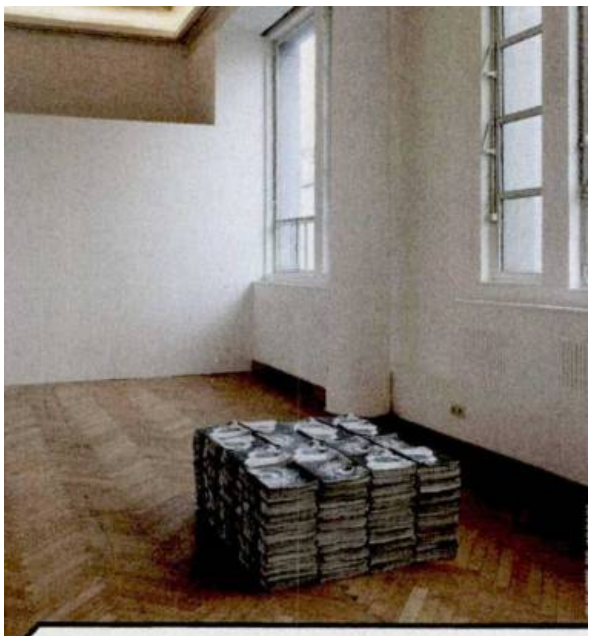
Thom Yorke takes aim at UK government over tax avoidance; accuses it of "staggering hypocrisy"

BOZAR

PALEIS VOOR SCHONE KUNSTEN
PALEIS VOOR SCHONE KUNSTEN
18171

auxipress
giving sense to media

Humo
28.07.2015 Circulation: 136974 9ab279
Page: 157 113

EXPO
Young Belgian Art Prize

Wie benieuwd is naar de kunstenaars van morgen kan hun werk vandaag al bezichtigen in BOZAR, want daar worden zoals elk jaar de laureaten van de Young Belgian Art Prize tentoongesteld. Deze editie telt onder meer fotograaf **Max Pinckers**, die eind juni nominee werd bij het fotocollectief Magnum, muziekfreak **Floris Vanhoof** en houtskooltekenaar **Hannelore Van Dijck**. Op het slotevent van de tentoonstelling wordt de winnaar bekendgemaakt, u kunt nu alvast uitmaken wie uw persoonlijke favoriet is.

→ **Tot 13 september, BOZAR, Brussel**
youngbelgianartprize.com

©Auxipress

BOZAR

PALEIS VOOR SCHONE KUNSTEN
PALEIS VOOR SCHONE KUNSTEN
18171

auxipress
giving sense to media

L'Echo
29.07.2015 Circulation: 16590 9abe64
Page: 10 418

Laboratoire audiovisuel

«Sequentie» dissèque visuellement des objets familiers.
© FLORIS VANHOOF

Tous les deux ans, le Young Belgian Art Prize (anciennement Prix de la jeune peinture belge) récompense des jeunes artistes belges de toutes les disciplines de l'art contemporain. Chaque semaine, «L'Echo» présente l'un des 10 nominés de 2015.

MÉLANIE NOIRET

«Je travaille avant tout sur la perception, explique Floris Vanhoof. *J'aime les choses dynamiques et je privilégie toujours la simplicité»*, continue-t-il en nous faisant découvrir son film «Stripes», actuellement visible à Bozar et réalisé en 2011. Serait-ce donc justement l'apparente simplicité dans cette succession de «rayures», motifs relativement basiques, qui serait à l'origine de la sensation d'hypnose que l'on éprouve en contemplant cette œuvre? Car visionner une création de Floris Vanhoof équivaut à pénétrer mentalement autant que physiquement dans un autre univers. Le jeune nominé à cette édition du Young Belgian Art Prize propose à nos sens probablement un peu blasés une ouverture vers de nouvelles dimensions. Au départ étonné, peut-être même au début un peu agressé, mais rapidement intrigué, le spectateur reste facilement subjugué par ce flot continu de sons et d'images. L'ensemble enveloppe peu à peu, voire rempli, celui qui prendra le temps de se poser un instant.

Floris VANHOOF

En deux mots

Originaire de Gand où il est **né en 1982**, Floris Vanhoof est diplômé de l'Institut Saint-Luc à Bruxelles en arts audiovisuels. **Explorateur du son et de l'image**, le film expérimental est sa spécialité. Ses œuvres ont été exposées plusieurs fois en Belgique ces dernières années.

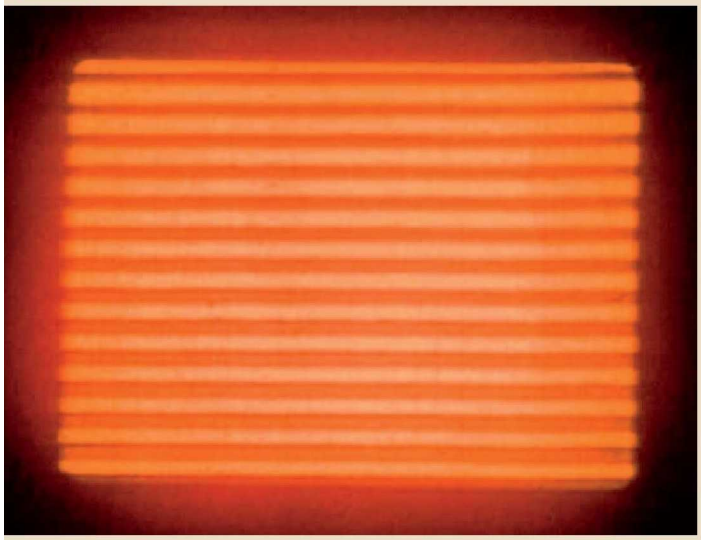
Visionner une création de Floris Vanhoof équivaut à pénétrer mentalement autant que physiquement dans un autre univers.

L'analogique exploratoire

Floris Vanhoof pourrait être présenté comme un chercheur, un laborantin maniant les différents médias audiovisuels pour créer, selon lui, *«quelque chose de poétique devant sollicitant aussi bien les yeux que l'esprit»*. Tel un artisan, Floris développe ainsi son propre discours, hybride, mêlant le travail de divers instruments analogiques. Ces derniers, en apparence obsolètes, ont cependant clairement sa

Culture
«Ce qui embellit le désert, c'est qu'il cache un puits quelque part…»
Laboratoire audiovisuel

©Auxipress

«Stripes» propose des variations infinies de lignes horizontales superposées. © FLORIS VANHOOF

prédilection. L'artiste retrouve dans ces technologies du passé des inflexions oubliées et vacillantes dans lesquelles il fouille et dont il cherche à approfondir le langage.

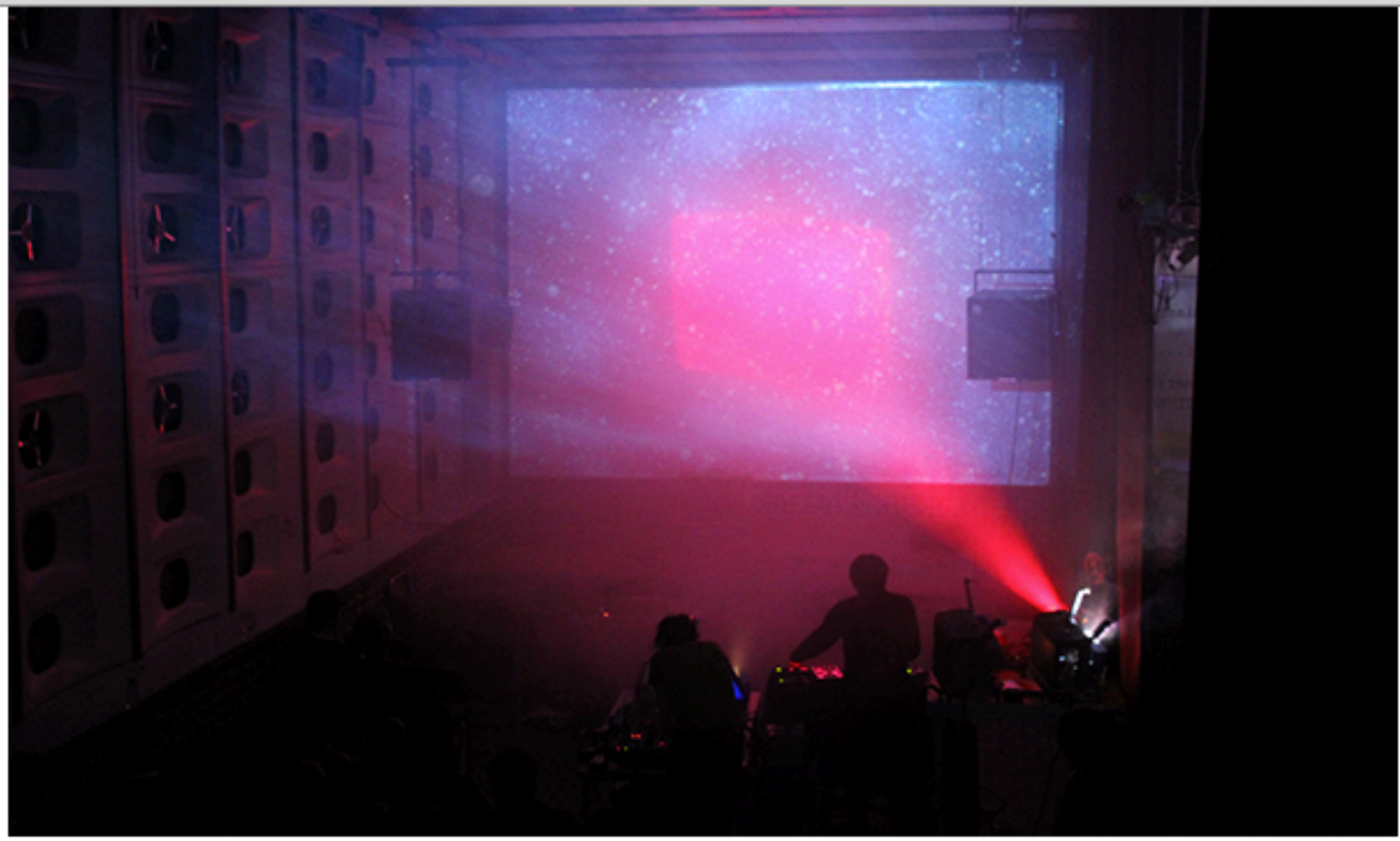
«Que peuvent faire ces machines pour nous aujourd'hui?», telle est une des questions qu'il se pose. Éloigné de tout sentiment nostalgique, il n'hésite d'ailleurs pas à utiliser également les nouvelles technologies, Floris Vanhoof se la joue plutôt archéologue-inventeur et avant-gardiste. Il s'est fabriqué un instrument électronique personnel afin d'élaborer ses propres connexions entre photographies, pellicules, diapositives, films et musiques. Floris crée ainsi des mixtures audiovisuelles totalement originales avec ses propres outils. Les éléments s'enchaînent, se répercutent aux autres, se combinent pour évoquer un monde total, énergique, mouvant et troublant. L'artiste élabore des effets sonores et optiques, des textures mixtes, qui s'apparentent à des symboles de nos communications, de nos perceptions intimes, de nos perspectives.

Conscience plastique

Avec «Stripes», dans une autre salle, Floris Vanhoof présente une seconde production intitulée «Sequentie» (2014-2015). *«Dans mon studio de musique, j'ai une grande collection de jouets et objets en plastique. Un jour, je me suis demandé ce que ces objets qui m'observent à longueur de journée pensaient de moi. Je me suis approché, de plus en plus près, je les ai observés et j'ai cherché à savoir ce qu'ils avaient dans leurs têtes.»* C'est cette quête filmée et photographiée que le public peut observer. Floris dissèque visuellement ces objets familiers, sonde l'âme de la matière inerte jusqu'à lui insuffler une forme de vie et de conscience.

www.endlesswebsite.tk
Vous pouvez voter pour un des dix nominés au YBAP sur le site: youngbelgianartprize.com.

©Auxipress

Space Noise (screening at Issue Project Room, Brooklyn, on October 8)

I consider *Space Noise* to be a continuation of this approach to filmmaking. *Space Noise* doesn't seem to have a complete version, as it changes every time it is presented to an audience. Will *Space Noise* ever arrive at a final version?

The idea behind *Space Noise* is to project film and video onto the screen at the same time and have that as the foundation of its development. Rather than changing it every time, I add more images every time it is projected. In a sense, *Space Noise* is a flexible project and has a looser concept than *2012*. I've performed live music for *Space Noise* separately with Manuel Knapp, Jim O'Rourke, and Floris Vanhoof. *Space Noise* can become an installation or a performance, but it will never be completed as a film. The aim of the project is to attempt to reach the limits of abstraction, which is naturally an endless endeavor.

Floris Vanhoof
'The Wonderful World Of Well-Sounding Voltages And Projected Light', dvd

Taping Policies

De eerste dvd-release van filmmaker/muzikant Floris Vanhoof (zijn *'Cycles Of Confusion'* uit 2012 is nog steeds een van de beste lp-uitgaves op Kraak) legt vast hoe Vanhoofs werk evolueerde van experimentele films tot volwaardige live-performances. Naast vijf oudere kortfilms bevat het ding ook zes outtakes van recente optredens. In de films, opgenomen tussen 2004 en 2008, wordt vooral geëxperimenteerd met onder andere zelfgemaakte lenzen en met pellicule. En terwijl de nadruk bij dit vroege werk uiteraard ligt op het beeld klinkt de soundtrack hier al onaards en bezwerend. Dat is mooi op zich, maar zeker het deel *'Performances'* geeft een sterke indruk van de goed-georkestreerde chaos die Vanhoof, naast een geweldig performer ook een knotsgek man, bij elk optreden uit zijn projectors en modulaire synthesizers weet te persen. Een sterke release dus, en eigenlijk ook een *nodige* release. Want al klinkt Vanhoofs maximalistisch-minimalisme schitterend op plaat, dit is iets wat je ook moet kunnen zien. *(ts)*

Op 23 mei wordt *The Wonderful World of Well Sounding Voltages and Projected Light* van Floris Vanhoof voorgesteld. Op die DVD vind je zowel het verzamelde filmwerk van Vanhoof als liveregistraties van zijn performances. De DVD komt uit op het label Taping Policies van Jef Mertens, waarop eerder al schoon volk als Ignatz, Tony Conrad & Charlemagne Palestine, Flower-Corsano Duo (live at Scheld'apen) en Lightning Bolt passeerden.

Floris Vanhoofs hoofd

Vincent Stroep

Vanhoof wandelt mijn woonkamer binnen op een zaterdagochtend. Ik bied hem een stuk Tsoureki aan, een Grieks gevlochten paasbrood, dat hij met plezier in ontvangst neemt.

Hoe verhoudt je werk zich tot brood?
Ik wil eigenlijk een film maken met brood. Wanneer een brood door een automaat wordt gesneden, ontstaat er een onderverdeling die vergelijkbaar is met de frames van een film. Ik wil de individuele sneden op een stuk pellicule leggen en die belichten met een zaklamp. Brood heeft een bijzondere structuur dankzij de bellen koolzuurgas die ontstaan tijdens het bakken. Die bellen zullen cellen achterlaten op de belichte pellicule, een fijnmazige structuur van ovalen en cirkels. Zuurdesembroden zijn wat te compact, maar van wit brood verwacht ik mooie resultaten.

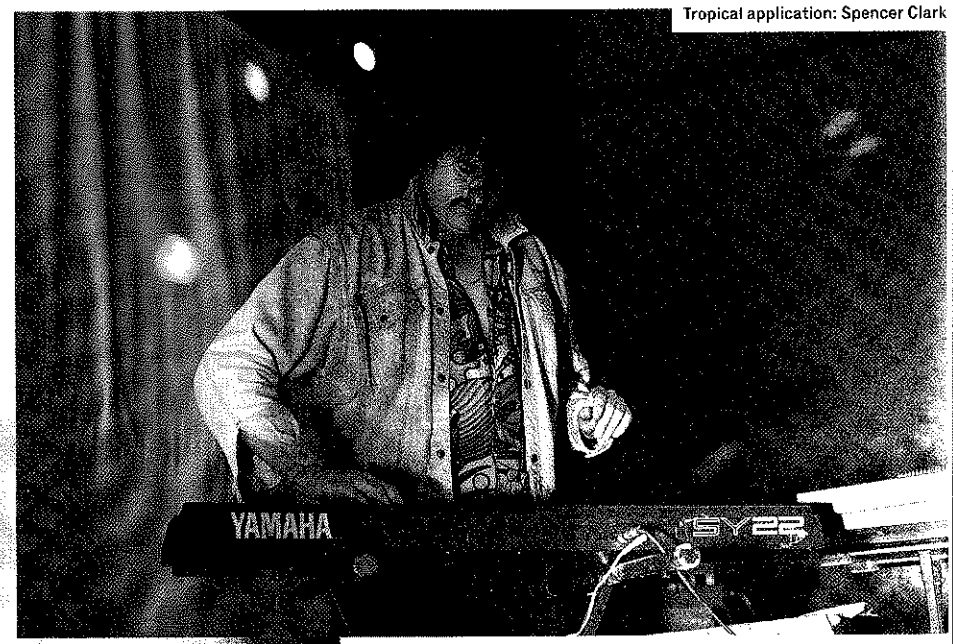
Kan je die techniek iets meer toelichten?
Zoals bij een groot deel van mijn films werk ik in de donkere kamer, bijvoorbeeld die van de Filmwerkplaats in Rotterdam. Ik verzamel er alle lange tafels die ik in het gebouw kan vinden en rol dan onbelichte film uit over het tafelblad. Daarop leg ik de meest uiteenlopende objecten. Brood zou dus bijvoorbeeld kunnen. Maar in het verleden gebruikte ik onder andere zand uit de Kempense zandputten – het witste zand ter wereld – of viewmasterplaatjes, of printplaten van een synthesizer. Zo krijg je fotogrammen, zoals Man Ray er maakte, een type beelden dat zo goed als onmogelijk te maken valt met een camera. Het resultaat geeft mij zeer veel voldoening. Door het medium op deze onconventionele manier te gebruiken, krijg je ongewone ritmes in beeld. Ik ben zeer geïnteresseerd in het transformatieproces dat plaatsvindt wanneer beelden of geluiden van het ene medium naar het andere worden overgezet. Een ander belangrijk aspect van deze werkmethode is de uitvergroting. Een zandkorrel kan, eens hij is vastgelegd op film, door een filmprojector welke schaal dan ook aannemen. Het ritme van een filmprojector, 24 beelden per seconde, sluit zeer dicht aan bij hoe ik me voel. Ik kan mijn interne klok goed synchroniseren op die flikkering, de film loopt parallel met mijn gedachten en ideeën.

Wat zal je precies doen tijdens Boskamp?
Ik ga een hoop dia's projecteren. Op 10 minuten ongeveer 160. Dit beeldensalvo wordt verdeeld over vier projectoren. Er ontstaan heel korte animaties van vier beelden. Ik bespeel de projectoren als een piano. Zo ontstaat er een bijzonder fascinerend fenomeen waarbij de ritmes van het beeld en het geluid afwisselend covergeren en divergeren. Een soortgelijke methode paste ik toe tijdens mijn performance in 2013 in De Nachtwinkel. Deze keer werk ik weliswaar met een vooraf opgenomen klankband, waardoor ik meer vrijheid krijg om te spelen met de beeldritmiek.
Het stuk is gebaseerd op een aantal plastic speelgoedfiguren die al jaren voor inspiratie zorgen in mijn atelier. Omdat ze er al zo lang staan, ben ik me gaandeweg beginnen afvragen wat er precies in hun hoofd omgaat. Met een microscoop heb ik op hun hoofden ingezoomd, zo ver als ik kon, met extreme close-ups en zelfs abstracte beelden als resultaat.
Die beelden zelf zal ik steeds opnieuw fotograferen, tot er uiteindelijk alleen een korrel overblijft. Hopelijk kom ik daarmee te weten wat er in hun hoofd gaande is.
Van het tweede stuk dat ik zal uitvoeren bracht ik al eens een versie in De Stadslimiet. Er hangt een lamp boven mij die flikkert op dezelfde patronen als de geluiden die ik maak. Vorig jaar componeerde ik complexe structuren met vele variaties, maar door hun complexiteit boette ik in aan spelplezier. De stukken vergden zoveel concentratie dat er geen ruimte meer was voor spel. Daarom heb ik me nu gebaseerd op een eenvoudigere structuur, waar ik dan meer met timbre – de kleur van de klank – speel.
Door middel van biofeedback kan ik mezelf 'in' de muziek verplaatsen: mijn hersengolven worden live afgetapt. De kleine elektronische spanningen uit m'n hersens worden versterkt en besturen delen van mijn analoge elektronische muziekinstrumenten. Hierdoor worden de klank en de flikkering van de lamp beïnvloed. Mijn hersenen reageren op deze flikkeringen en de feedbackcirkel begint opnieuw en opnieuw.

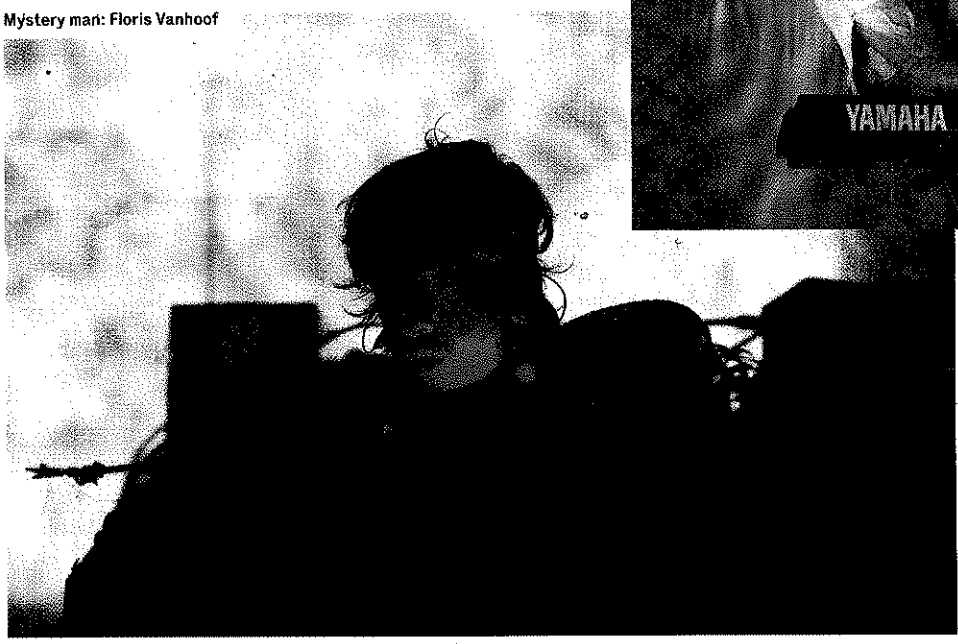
Floris Vanhoof: 23 mei in Het Bos

On Location

Festivals, concerts, clubs

Tropical application: Spencer Clark

Mystery man: Floris Vanhoof

International Mystery

Jewel's Catch One, Los Angeles, US

As much as any other major Western city, the live circuit of Los Angeles is defined and confined by marketplace realities. The bulk of performances and parties occur because, somewhere in the causal chain, a promoter stands to turn a profit (or to appear to have). The constant shuttering of alternative spaces by bored police the past few years has only intensified these circumstances. All of which made the announcement of International Mystery – an expansively multinational 12 artist mini-festival with no real headliners or populist draws – seem like a mirage, or a miracle. And, indeed, it somewhat was, as the event only materialised thanks to the extreme largesse of local booker Graeme Flegenheimer, who briefly ran the promising but ill-fated Highland Park space, The Church On York, before moving into less site-specific gigs. Nevertheless, the result of such five-figured arts patronage was an eclectic, fantastical bill of fringe acts from Finland, Belgium, Italy and the East Coast, nearly half of whom had never played in California before.

Cocurated by Matt Mondanile and Spencer Clark, and presented as a collaborative showcase between their respective labels – New Images and Pacific City Sound Visions – International Mystery sprawled through a dozen overlapping spheres of variously psychedelic and freeform electrified music. As is to be expected in 2015, all 12 acts were solo artists (save for Tsembla, whose boyfriend guested on sampler), standing or sitting before a table strewn with electronic devices, with the exception of Rene Hell, who slumped in a folding chair with just a laptop. The music skewed towards the playful, loopy and exploratory, with lots of disorientating textures and tonalities.

The hosting venue, Jewel's Catch One, was an odd fit. Opening in the early 1970s, the club quickly became beloved as a Mid-City nexus for multiple legendary black and gay dance nights, though the past couple of years have seen an upswelling of more standard goth, punk and indie gigs. Still, the staff regulars seemed a bit bemused by the distinctly esoteric and unsexy nature of the sounds on display, as little to no dancing went down and attendees buzzed more over the fried chicken and french fries station out back than any potential romantic liaisons.

A case in point was Mills College alumnus Madalyn Merkey, who kicked off the afternoon with a sparse, cerebral half-hour of clinical sinewaves and modular squiggle. Blank-faced in Nike trainers, the main moments of excitement came when she pointed a microphone out into the space, muddying the mix with depth charges of bass feedback. Though on record she ably conjures a certain *Forbidden Planet* lunar weirdness, before an attentive audience such moves felt noodly and inconsequential.

Even so, the highlights were numerous. The night's MC, Spencer Clark, turned in a dazzling pair of tranced, fanciful keyboard pieces, one from 2012's *The Garnet Toucan* LP followed by "Frolicking And Monsters" from his recent opus, *Pinhead In Fantasia*. Dressed in his usual uniform of a Hawaiian shirt under a denim jacket with flip flops, he bopped between an Ensoniq and a couple of Yamahas, trilling synthetic brain-smeared chamber music like some tropical parking lot Terry Riley. Floris Vanhoof from Brussels wowed as well, and was the only artist to play in total darkness. Backlit by projections of spasming surfaces, he convulsed in his chair, channelling an alien morse code over erratic throbs. Its energy was nicely consuming, overriding the ear's desire to assess and understand. Deeper in the evening Orphan Fairytale strung together a joyous and infectious medley of lo-fi thumb piano loops and swirling new age colour wheel pulsing, compelling the crowd to its only semblance of drunken dancing. Though often misunderstood, Eva van Deuren's magpie music continues to accrue fresh dimensions and dynamism, and her dollar bill-patterned leggings gleamed impressively in the disco lights.

There were fringes even within these fringes, however. The show's only local, Itasca, offered the evening's most conventional fare, fingerpicking mellow, melancholic folk songs accented with soft, sad singing. Dolphins Into The Future's set was much as it's been for the past half-decade: a man with a moustache tweaking amorphous aquatic textures without any discernible evolution or transformation. Milan's Dracula Lewis repped the harder end of the bill, a swaggering mixture of horror core atmospherics, noisy beats and evil, quasi-rapped vocals, very much in the vein of Sewn Leather (an artist he has released on his own label, Hundebiss). Yet it was Ultra Eczema boss Dennis Tyfus who pushed things the furthest into purist sound art, interjecting dada operatic voice games with oblique slabs of amplified confusion.

At nearly nine hours long, International Mystery's mystery had begun to fray a bit by the end, and the dissolving crowd was too drained to properly appreciate the prowling wormholes of Jan Anderzén's closing Tomutonttu set. After a full workday's worth of sci-fi loops and miasmic frequencies, the neon above the bar began to take on a liminal, Lynchian aura, and the bouncers were only too happy to usher the lingering stoners out onto the deserted fluorescent corridor of West Pico.

Britt Brown

WIRE

Watch: Floris Vanhoof films

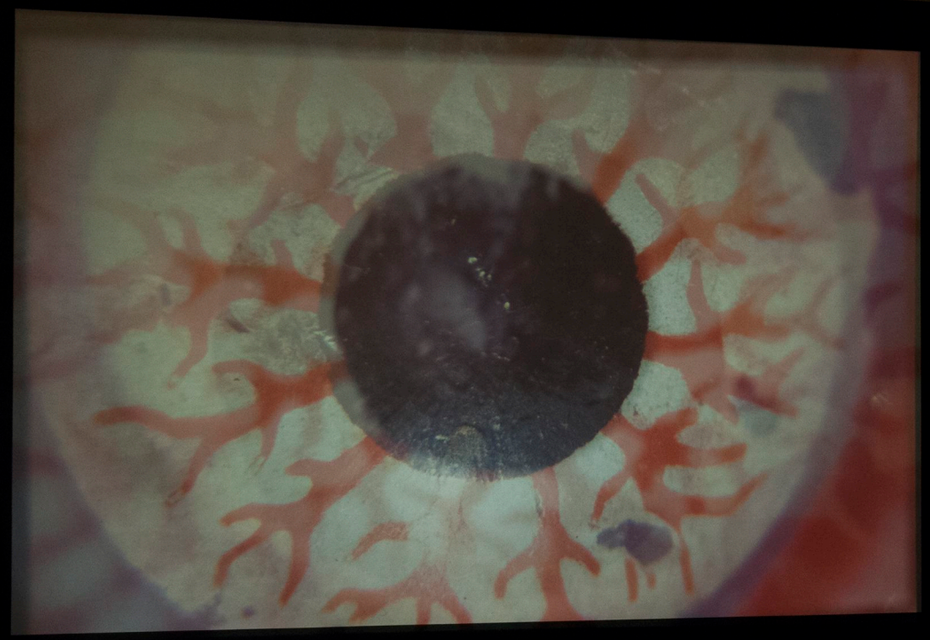
July 2015

Stream an excerpt from Floris Vanhoof's recent DVD *The Wonderful World Of Well Sounding Voltages And Projected Light*

Eindevaluatie 2015 en planning 2016

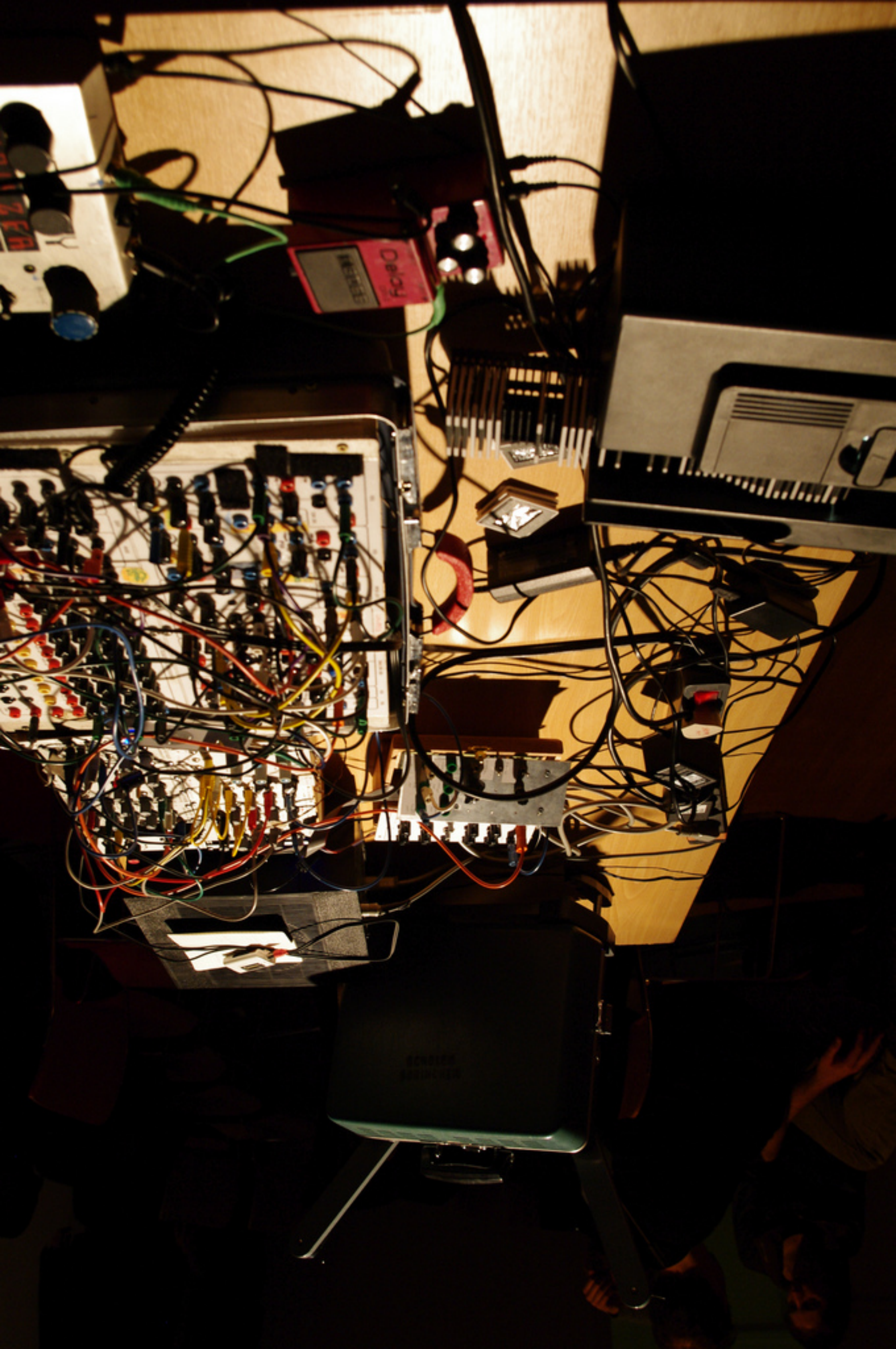

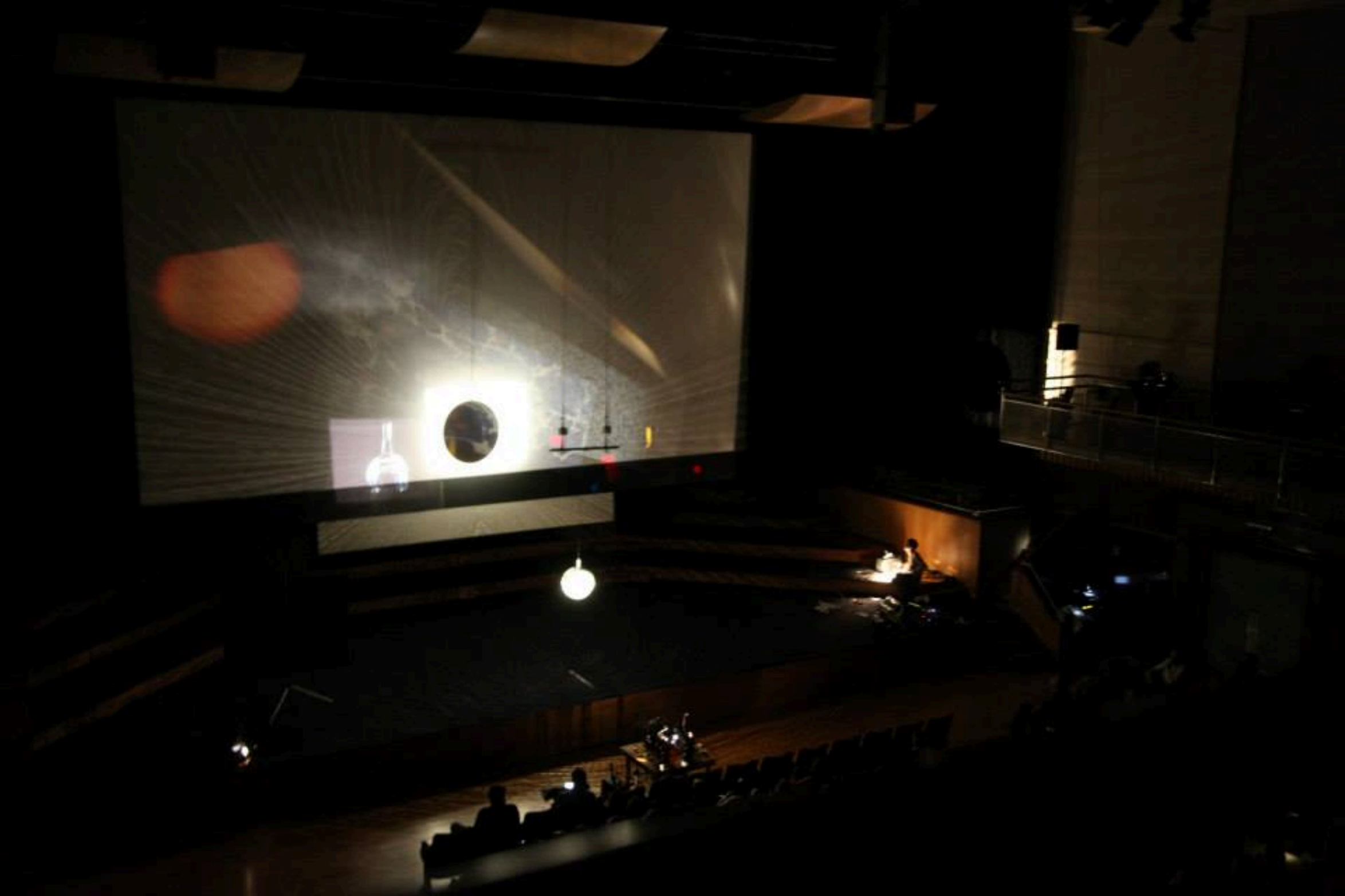

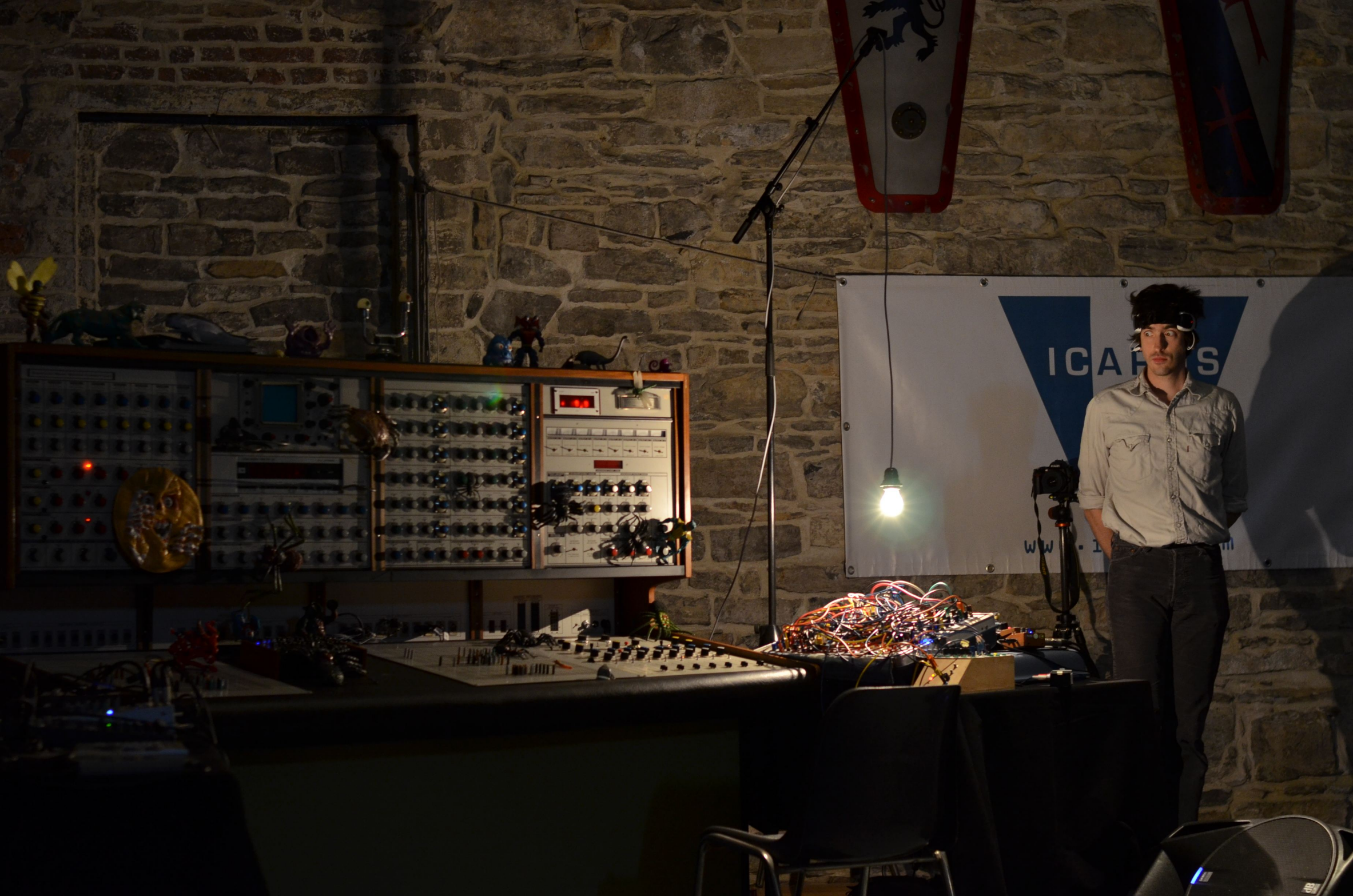

DAEWOO
NOKIA
PHILIPS
SONY
KING EDWARD
IMPERIAL

DeeJay

ICARUS

YAMAHA

Safari Archief Wijzig Weergave Geschiedenis Bladwijzers Venster Help (50%)
Klara
http://radio.klara.be/radio/10_herbeluisteren.php?code=LAT
Google
huis stuur toer Resergence YouTube paint MVGroup Bank Keytrade Bank Rabo muziek film labels search basics media Cybernetic Serendipity

- Klara Weekend
- Klara in deSingel
- Klassiek leeft
- La vie est Riguelle
- Late Night
- Maestro
- Napoleon
- Pompidou
- Promenade
- Round Midnight
- Sherlock
- Take 7
- Ten Liefde
- Trio
- Valckenaers en Vanhoudt
- Vesalius te lijf

MA 23/02/15

Willem Breuker, Pascal Comelade en All connected 8 op 1 maart in AB. Lies Steppe presenteert de nieuwe sterren aan het Klara-firmament, blaast het stof van gouden onbekenden en laat u gulzig genieten van muziek die u gehoord móet hebben. Laika is avontuurlijk, niet-klassiek en zacht voor lijf en leden.

Beluister
[2:00:00]

Sluit speellijst

I am a Worm (Kraus) Kraus - I Could destroy you with a single thought
Un la Minimal Nu (Pascal Comelade) Pascal Comelade - El Cabaret Galactic Delabel 7243-8401602-9
Zamorra (Terry Riley) David Tanenbaum; Gyan Riley - Terry Riley. The Book of Abbeyozzud New Albion Records NA 106
Un Uomo, un cavallo, una pistola (Stelvio Cipriani) Anoniem orkest - Wanted Dead or Alive (The Sound of Spaghetti Western From Morricone to Morricone) CAM-493214-2
Tu Veux Ou Tu Veux Pas (Instrumental) (Ferre Baelen; Ro Maron) Zsa Zsa Laboum - Ro Maron - Collected Musique pour la danse MPD CD001
Africa 138 (Robert Ellis; Adrian Maxwell Sherwood) Adrian Maxwell Sherwood; Pinch - Late Night Endless
Minimal Kollektief Dance (Willem Breuker) Willem Breuker - Previously Unreleased Recordings 1969-1994 BVHaast 0301
In a Landscape (John Cage) Jeroen Van Veen - Minimal Piano Works (Volume 2: Pärt;Cage;Glass;Nietzsche;Satie;Ten Holt) piano productions PP-2011
Quartermain(1) (Guy Drieghe) Guy Drieghe - For grand piano, prepared piano, electronics, and digital processors (ca. 1981).
De pintendrinker van de Interzone (Floris Vanhoof) Floris Vanhoof - Mind The Gap # 93 (Volume 93)
Achtung Part 2 (Thomas Lehn Et Paul Lovens) Thomas Lehn Et Paul Lovens - Achtung Achtung GROB 537
Aer 7 E (Rafael Toral) Rafael Toral - Sound mind sound